

JURNAL DE TABĂRĂ – Munții Piatra Craiului

Octombrie 2025 – Cabana Frasin

Dragi Părinți,

Vă mulțumim încă o dată că aveți încredere să ne dați copiii pe mâna noastră, mai mult decât în orarul de școală. A fost mai mult decât o tabără. Ne place să o numim **rezidențiat**, în care punem în practică, parțial, cunoștințe învățate la școală în oraș, dar învățăm și lucruri noi. Aducem și puțin format academic în activitățile practice, dar și **adaptare la viața în general**.

Chiar dacă vremea a fost mai mohorâtă, aproape că nu am simțit.

În plus, am putut vedea cum ploaia rece și frecventă din jurul cabanei s-a transformat în ploaie cu soare sau chiar doar soare, odată ajunși pe traseu. Totul este să îndrăznești și să nu te plângi uitându-te la vreme doar din cabană. Chiar dacă nu părea confortabil, depășeam momentul și ieșeam. Apoi, în scurt timp, voia bună ne cuprindea în grup. Acestea sunt **lecții foarte valoroase pentru copii**.

Iar când reveneam, mirosea a ciorbă caldă, cu de toate în ea. Căci mai întâi serveam ciorba, fără ca felul doi să fie adus. Astfel i-am făcut pe toți să mănânce ciorbă și supă zilnic. E drept că și foamea era mare când veneam din drumeție, iar gustul – mai fermecător. Felul doi, apoi, era și el devorat.

Pe măsură ce a trecut timpul, **copiii s-au unit mai bine** într-o energie comună, în care și-au împărțit și bucuria, și supărarea. Toate mini-conflictele s-au rezolvat între ei, într-o manieră specifică vârstei – fără resentimente și cu o abordare directă, nealterată încă la vârsta lor.

Copiii au resurse nebănuite și este reconfortant să observăm cât pot duce și cum reușesc să se reaseze între ei, indiferent de unde a pornit supărarea – mai ales dacă adulții nu intervin inutil.

Uneori, când părți din conflictele lor sunt expuse acasă (adesea cu subiectivism, iar părinții se activează mai mult decât trebuie), nu este tocmai benefic ca aceștia să intervină, deoarece le pot tăia din putere – mai ales dacă ei au deja potențialul de a rezolva între ei.

O supraveghere de la o oarecare distanță este, de cele mai multe ori, suficientă. Aceasta nu este echivalentă cu abandonul sau dezinteresul, dimpotrivă – **necesită o prezență anume, nu doar fizică, ci și în spirit, a adultului care să decidă dacă dialogul lor este unul benefic sau nu**. Și, desigur, un astfel de adult prezent este pregătit să intervină atunci când este necesar.

Dar nici nu prea au fost conflicte. În mare parte, totul a fost constructiv, iar toate experiențele i-au făcut să ne spună, în mod repetat, că doresc să revină cât mai curând în acel loc și grup. Sau, în general, în rezidențiat în afara orașului – căci mai avem și alte locuri în vedere.

Am putut lega și dialoguri mai sensibile cu ei, **un altfel de mentorat** pe care nu îl poți face în orarul de la școală, în oraș. Uneori am vorbit cu toți odată, alteori pe grupuri separate – fete și băieți.

Se pot aduna copiii ca să faci și să discuți cu ei lucruri pe care nu prea poți să le abordezi la școală – atât pentru că nu este timp, cât și pentru că nu se creează acea atmosferă în care unele subiecte sensibile să primească atenția lor deplină (pubertate, limbaj licențios, comentarii despre filme vizionate împreună, dar cu mesaj potrivit pentru vârsta lor în dezvoltare).

Au avut și **responsabilități, ca ajutor la pus și strâns masa** – câte doi pe zi. Desigur, mai uitau de ele și le reaminteam.

S-au jucat atât jocuri de masă, cât și jocuri de cabană, dar și „de pică” (leapșa) – și le-a plăcut foarte mult.

Au avut parte și **de stimulare în zona mai academică**. Au fost foarte mirați să vadă cât de ușor și repede Radu Iancu (cabanierul și proprietarul cabanei, care a cartografiat mare parte din trasee în ultimii 30 de ani) a făcut o **hartă de mână fidelă a locurilor și a traseului** pe care doream să mergem într-o zi. Nu le venea să creadă că mergem cu „Waze-ul de hârtie” 😊

S-au descurcat și le-a plăcut. Au primit **lecții de orientare și de mers responsabil pe munte**, încercând să potrivească harta de mână cu forma munților care se vedeau fizic la orizont, dar și cu alte detalii observate pe parcurs.

Apoi au primit puțină **fizică și matematică** – atât în peștera întunecată, unde am intrat cu frontale, cât și când Radu i-a învățat să facă mai multe tipuri de noduri pentru ascensiune și coborâre în pantă normală sau în rapel. Au văzut cât de important este ca nodurile să fie făcute corect, conform legilor fizicii, pentru a nu pune viața cuiva în pericol.

De asemenea, au intrat în **noțiuni de curbă de nivel**. Dar, ca să ajungă acolo, a fost nevoie să înțeleagă ce înseamnă **proiecția muntelui în 2D și conceptul de scară 1: câteva zeci de mii de unități**. Cu siguranță sunt mici și vor avea nevoie de reveniri și consolidări, dar s-au plantat niște semințe. De acum, se uită cu totul altfel la detaliile unei hărți și nu mai urmăresc doar o direcție mecanică, așa cum ne spune IA-ul. Vom reveni cu ei pe aceste noțiuni, atât la clasă, cât și în drumeții.

Toate acestea, combinate cu mișcarea fizică și joaca specifică vârstei, i-au făcut să exclame că ar fi bine ca școala să fie mereu așa.

Le-am spus că putem organiza și rezidențiate mai lungi în afara orașului, dar că, dacă le facem mai des, trebuie să luăm și unele materii după noi – teme și alte proiecte conexe. Au fost de acord 😊

În fiecare zi, aproape, spuneau că nu vor să vină ziua de vineri, pentru că vor să mai stea.

Desigur, am observat un **focus limitat la unii dintre ei pe anumite activități**. Aceasta ține și de vârstă, și de diferențele dintre fete și băieți. Și mulțumim grației divine că există diferențe între fete și băieți.

Desigur, ne-am confruntat și cu **provocări venite din organizarea pe camere, cantitatea nebunească de gustări „chimizate” cu care au venit** (mai ales băieții), micile „minciunele” pe tema asta (au declarat mai puțină „marfă” decât aveau 😊 – motiv pentru care i-am pus să arunce o parte din ele cu mâna lor), **limbajul nepotrivit, sustragerea de la mici responsabilități, ieșirile prea dese din decor pe traseu** – unde au fost rugați să stea în grup din motive obiective și unii nu au stat, plângeri de dureri de gleznă sau, dimpotrivă, **plângeri de prea puțină provocare pe traseu** (așa că unul dintre copii s-a băgat voit în urzici la bustul gol, dar a suportat consecințele cu stoicism) etc.

Am vizionat **și trei filme** cu ei – desigur, **alese cu grijă, pentru a avea mesaj** și pentru a le putea comenta împreună: *Pay It Forward*, *Flipped* și *Mrs. Doubtfire*. Este de povestit despre fiecare în parte și despre reacțiile copiilor. Vom face asta la ședința din 15 octombrie, cu dvs.

În prima zi de traseu, au avut ocazia să vadă soldați români, înarmați până-n dinți, care făceau aplicații NATO în zonă. Din acest motiv am fost restricționați pe un traseu limitat, pentru a nu intra în zona interzisă.

Fetele ca fetele, dar băieții erau atât de încântați să vadă asta în realitate (și nu într-un joc virtual), încât aproape că pluteau de bucurie, mai ales când am trecut printre soldați – unii bine înarmați, mascați și în poziții de pază (pentru exercițiile pe care noi nu le vedeam).

Au cules ciuperci neobișnuite (fără să le gustăm), fructe de pădure de sezon, au experimentat jirul, au făcut liniște când a trecut cireada de capre negre (circa 40–50, cu pui), au învățat ce trebuie făcut dacă apare ursul (în niciun caz să fugi!) și au dus o salamandă la schit „ca să o binecuvânteze” 😊

Am învățat, printre altele, că **râul local se numește Dâmbovița, că traversează Bucureștiul și că Dâmbovița se varsă în Dunăre, nu la Piața Unirii** – cum a zis unul dintre copii 😊.

Am început deja **lecțiile serioase de geografia României**, chiar dacă ele se fac abia la clasa a VIII-a, în manual. Pe cele la nivel mondial le acoperim la Social Studies. Curând intrăm și în **istoria României**, chiar dacă ea se face mai târziu. Aici avem și surprize în plus pentru copii.

Tot din peripețiile de pe traseu, amintesc că ne-am întâlnit de două ori cu un **baci autentic local** care, într-un limbaj arhaic, demn de cărțile de literatură pe care noi încă le-am prins în școală, ne-a povestit câte-n lună și-n stele despre părțile locului și provocările pe care le are cu animalele, autoritățile și oamenii din zonă.

Dar asta nu îl împiedică să-și pupe animăluțele pe botic. Am fost și noi martori, iar copiii făceau ochii mari, fiindcă au putut vedea cum unii oameni duc vieți paralele cu societatea așa cum o cunosc ei până acum — și că se poate și așa.

Și, cum toate lucrurile au un sfârșit – chiar și cele frumoase, căci face parte din realitatea noastră să trăim în cicluri, unele repetându-se –, **ne-am bucurat să revenim vineri fiecare în familiile noastre**, locul din care, până la urmă, ar trebui să ne tragem puterea.

Se spune că **despărțirile sunt făcute și pentru a construi plăcerea revederii**.

Astfel, suntem nerăbdători să vă revedem și pe dvs. la întâlnirea între adulți din **15 octombrie, ora 16:00**. Ideal, să putem vedea **ambii părinți** pentru fiecare copil.

